

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji z dnia 7 marca 2019 r. w sprawie AT.40023 w odniesieniu do rynku francuskiego oraz istniejących lub przyszłych umów zawartych przez Groupe Canal +;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami poniesionymi przez spółkę Groupe Canal +.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia uprawnień przez Komisję w zakresie, w jakim zobowiązania, które uznała ona za wiążące, aby skończyć z „geo-blokowaniem” w sektorze kinematograficznym, są sprzeczne z reformami prawnymi przyjętymi niedawno przez prawodawcę Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie art. 101 ust. 1 TFUE popełnionego przez Komisję w zakresie, w jakim uznała ona, że zobowiązania zaproponowane przez NBCUniversal, Sony Pictures, Warner Bros i Sky nie mają wpływu na różnorodność kulturową i, bardziej ogólnie, na finansowanie oraz wykorzystywanie filmów w Europejskim Obszarze Gospodarczym.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja uznała za wiążące zobowiązania, które są w oczywisty sposób nieproporcjonalne do wskazanych zastrzeżeń w zakresie konkurencji oraz naruszają interesy osób trzecich.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2019 r. — Camerin/Komisja

(Sprawa T-367)

(2019/C 270/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laure Camerin (Bastia, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- w konsekwencji — stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji;

- spowodowanie naprawienia krzywdy spowodowanej ogółem aktów i zachowań PMO, które powinny zostać poddane całościowej ocenie, a którą to krzywdę skarżąca szacuje *ex aequo et bono* na kwotę 50 000 EUR;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi przeciwko decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (zwanego dalej „PMO”) dotyczącej wykonania zajęcia zarządzanego przez sąd belgijski w części, w której urząd ten zastrzega sobie prawo do ponownego zajęcia kwoty 3839,60 EUR na zapadających w przyszłości kwotach świadczeń emerytalnych, strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 1 i 25 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, naruszenia art. 6 załącznika VIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz istnienia błędu w ocenie. W tej kwestii skarżąca uważa, że nie istnieje żadne uzasadnienie ani żadna podstawa prawna usprawiedliwiająca decyzję PMO o dalszym zajmowaniu dwóch trzecich jej świadczenia emerytalnego.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady legalności i pewności prawa. Zdaniem skarżącej regulamin pracowniczy stanowi „*lex specialis*” i ma pierwszeństwo przed każdym prawem krajowym: w dziedzinie minimalnego poziomu utrzymania istnieją istotne przepisy regulaminu pracowniczego, wyłączające stosowanie zarówno ogólnego europejskiego prawa pracy, jak i krajowego prawa pracy.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku dbałości w ten sposób, że nie zostało przedstawione żadne uzasadnienie dotyczące faktów lub dowodów, które mogłyby usprawiedliwić podjęcie przez PMO decyzji o zastrzeżeniu sobie prawa do ponownego zajęcia kwoty 3839,60 EUR na zapadających w przyszłości kwotach świadczeń emerytalnych skarżącej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady równości i niedyskryminacji, w szczególności w zakresie, w jakim — gdyby zgodzić się z interpretacją PMO — minimalny poziom utrzymania zależy od państwa, w którym urzędnik mieszka.

Skarżąca domaga się również zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej miała doznać w wyniku nieprawidłowości, których dopuścił się PMO, które to nieprawidłowości nie pozwalają jej na godne życie.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2019 r. — Datenlotsen Informationssysteme/Komisja

(Sprawa T-368/19)

(2019/C 270/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Datenlotsen Informationssysteme GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: T. Lübbig, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska